

ELS RICS A ESPANYA, A LA UE I A CALIFÒRNIA

Algunes persones mai no coneixen la crisi

Quan l'1% dels rics espanyols acumula ja el 30% de tot el patrimoni nacional. Quan les 100 empreses més grans d'Europa paguen el 70% dels seus beneficis als accionistes. Quan, a Califòrnia, la fortuna dels multimilionaris pot augmentar ràpidament... Tots aquests *quans* poden semblar un acudit, però, més aviat, són una gran estafa a la població, amb situacions que són al·lucinants. Hi ha empreses que paguen als seus accionistes fins a deu vegades els seus beneficis; mentre que, d'altres,

continuen pagant-los, malgrat tenir resultats negatius. En definitiva, la regulació per a les multinacionals és com un mal acudit. No fa ni puta gràcia a la resta de mortals.

Les principals empreses europees estan alimentant la desigualtat. La distribució dels dividendes és, en gran mesura, preferida per sobre de la inversió i l'ocupació. Entre 2022 i 2024, els accionistes de les 100 empreses més grans d'Europa —en facturació— van embutxacar-se una mitjana del 70% dels beneficis obtinguts. En definitiva, els dividendes es mengen cada cop més part del pastís. El percentatge de beneficis retornats als accionistes ha augmentat del 65% al 80%. En altres paraules: durant els últims tres anys, més de dos terços dels beneficis s'han utilitzat per a recompensar els accionistes; prin-

cipalment, fons d'inversió i persones amb alt patrimoni. Cal preguntar-se: on és actualment *madame* Guillotina?

Emmanuel Saez i Gabriel Zucman són dos experts economistes que han treballat molt per a introduir, a Califòrnia, una proposta que es sotmetrà a votació al novembre: recaptar un impost extraordinari del 5% sobre la riquesa d'uns 250 maleïts multimilionaris.

Dos homes que detallen les seves raons per a establir una millor justícia fiscal i que s'han recolzat en el sindicat de treballadors sanitaris, que va recollir 1,6 milions de signatures a l'abril —el doble del nombre necessari per a que una iniciativa d'aquesta mena opti a ser votada. La *Llei fiscal per als multimilionaris*, ja redactada, de fet podria constituir una de les darreres oportunitats dels rics de salvar el coll...

NOVA BATALLA DE L'EBRE

Entre Espanya i Catalunya no valen treves

Ni amb el Papa predicant la pau al mig del país, la guerra entre Espanya i Catalunya cessa. A banda i banda de l'Ebre, castellans i catalans segueixen llançant-se pedres —si bé les pedrottes espanyoles sempre han estat força més grosses; més aviat, canonades.

Davant la visita papal, l'interès general de polítics, Església, premsa i llotja del Bernabéu ha estat deixar clar que Lleó XIV ha visitat Espanya i, en especial, la capital: Madrid. Es tolera en silenci la presència papal a Catalunya, però només per a beneir una parròquia de barri. La campanya ha significat ignorar les paraules que el Pontífex ha pronunciat en català, castellanitzar l'origen dels fidels que escortaven al Papa, parlar de Gaudí com a arquitecte espanyol; en fi,

tota la sèrie de ridícules paranoies —i esborrats mortífers— a la què ens té acostumats Espanya.

Davant d'això, Catalunya podia respondre amb indiferència o indignació. Evidentment, ha caigut en el parany i ha fet la rebequeria del nen mimat. Això no és auto-odi, només assenyalem que fa massa temps que Catalunya eleva a la categoria d'heroi el primer que mostra una senyera, o una estelada, encara que sigui de butxaca —com és el cas. Algun dia haurem d'entendre que la senyera o la llengua o l'himne són mostres i expressions de la nació, i que el que cal és *ser* realment aquesta nació i actuar en conseqüència.

Tallar una cerimònia fonamentalment vaticano-espanyola, programada al detall, en ple cap i casal, per a entonar unes notes i mostrar uns papers

quadribarrats podria considerar-se grogler (que, de per si, ja és prou bona cosa), però, amb tot, *ineficaz*. A més del gust general de veure el rei disgustat, més aviat és un plaer només per als protagonistes que aconseguen que la policia els indiqui amablement la sortida (potser amb un gec d'hòsties consagrades); i, encara pitjor, que l'independentisme oficial surti en massa per a criticar la censura policial o governamental (per descomptat, sempre criticable), però mentre realment permeten que, al país, sempre se'l toregin. És tètric. Sens dubte, hagués estat més apropiada, donada l'ocasió, la tradicional i operística Orsini, com la que hi ha representada a la capella de la Mare de Déu del Rosari, a la Façana del Naixement.

LLUFA per a les dues riberes